

Edwin Kuprienko - PACIFISTICKÁ POHÁDKA

Bylo nebylo za sedmero horami a sedmero řekami žil, byl... Přesně takhle vždycky začínají pohádky, ale tahle je netypická a proto začíná úplně jinak. Podíváme-li se totiž na náš život, zjistíme, že se jím prolíná řada pohádek. Vládne tam také nemálo zlých draků a co je ještě horší - ševce Dratvičku ne a ne najít. A právě proto začíná naše pohádka úplně jinak...

Vůbec ne tak dávno a docela nedaleko odtud žil, byl šlechtetný a mocný král, který měl krásnou dceru, hrad a obrovské království. Ani problémů moc neměl - hlavně od té doby, co mu umřela žena - a tak jediné starosti mu působila jeho dcera, sličná princezna Mirabella. Princeznička rostla jako z vody a tak netrvalo dlouho a její krása přilákala do království řadu nápadníků, kteří se ucházeli o její přízeň... ale žádný z nich ji nezískal. Přesto pořád přijížděli noví a noví kandidáti, takže z hradu se stále linula radostná hudba a otřásal se nekonečným ruchem.

Starý král si na ten slot trochu naříkal, ale netrvalo dlouho a vzpomínal na ta léta jako na dobu klidu a míru, neboť jednoho krásného dne se nad hradem znenadání stáhla mračna, hromy a blesky vyhnaly královny poddané z ulic a nad městem se objevil hrozitánský drak dštící síru a jedovatý dým.

Na město padl strach, stráž se rozutekla, odhazovaly ve zmatku zbraně a dokonce i těm nejstatečnějším rytířům se úzkostí zastavilo srdce. Několik z nich sice vyzvalo draka na souboj, ale když si ho prohlédli zblízka, každý se začal vymlouvat, že právě před chvílí dostal zprávu o špatném zdravotním stavu rodinného příslušníka a tak místo toho, aby se postavil na ušlapané zemi tváří v tvář strašlivému netvoru, se co nejrychleji vydal do ciziny. Drak, kterého nakonec unudilo to zbytečné čekání na zemi (kterou mimochodem sám pracně udusil), oznámil království své podmínky a to se vzdalo prakticky bez boje - tak veliké bylo zděšení jeho obyvatel. A od té doby ho muselo království každoročně krmit dvanácti dívkami, které byly vybírány z těch nejkrásnějších panen a kromě nich dostával ještě blíže neurčený počet koz, beranů a jiného zvířectva. Drak ovšem neskrýval, že na pannách mu záleží a jakákoliv jiná strava, kterou mu místo nich nabízeli, je pro něj nepřijatelná.

Protože pokusy starého krále zorganizovat hnutí odporu, nepřinesly žádný výsledek, nezbylo mu nic jiného než se podřídit drakovým drakonickým nařízením. První krvavá oběť, kterou město zaplatilo, naplnilo jeho ulice pláčem a nářky. Následujícího roku se ale stalo ještě horší neštěstí, protože drakovi se zalíbila krásná princeznička Mirabella a aniž by reagoval na jakékoliv jiné její půvaby, rozhodl se udělat si z ní chutnou stravu, i když to pro něj byla jen jednohubka.

Král na zvěst o té žádosti celý zešedivěl, ale neztratil zbytek mužného ducha a vydal tajnou vyhlášku, ve které slíbil polovinu království a svoji pěknou dcerku za ženu. Drak se samozřejmě o královských jednáních záhy dozvěděl, ale vyvolalo to u něj jen velký výbuch smíchu, který ve městě způsobil zemětřesení. Současně rozkázal, aby mu textem vyhlášky vytapetovali jeskyni. V nemnohých smutných chvílích si je všemi sedmi hlavami předčítal a smál se, až tak slzel své dračí slzy, že jimi zatopil níže položené čtvrti města.

Rytíři, které přivábila královská vyhláška, rozvažovali, zda opět království hromadně nenavštívit, ale drak, který si byl plně vědom výhod využití psychologie ve vedení války, rozeslal všem potenciálním rivalům svou vlastní fotografii s věnováním... a na tom snímku vypadala každá z jeho hlav - i když se to může zdát na první pohled nemožné - ještě hrozivější než ty ostatní.

A tak většina rytířů ani nepřekročila práh vlastního hradu - a ti, kteří dostali fotografii teprve na cestě, odbočili k nejbližším sousedům a odůvodnili to náhlou žaludeční nevolností. Tak tedy drak triumfoval, zatímco starý král bloumal po hradě a připomínal už jen stín vlastního stínu z let blahobytu... když tu na bránu zaklepal mladý švec Dratvička. Jelikož drak pominul při své kampani všechny ty, kteří byli v hierarchii

níž než rytíři, nedostal Dratvička žádné varování a právě odtud možná pramenila jeho lehkomyšlná mladická odvaha. Když stanul před králem, ten ho sice srdečně objal, ale odvětil toto:

"Milý Dratvičko, děkuji ti, že ses rozhodl položit svůj mladý život na obranu princezny a poloviny království, ale tvá oběť bude marná. Vzdej se svých odvážných záměrů a klidně se vrať do své obuvnické dílny, kterých u nás po pravdě řečeno nikdy nebylo dost. Jestliže se moji poddaní nemají radovat z pohledu na krásu princezny, tak ať mají alespoň opravené boty. To bude ta největší služba, jakou můžeš prokázat mé zemi."

"Milý králi," odvětil rozhodně švec, "v mém rodu, jenž je po léta znám svým umem, se z otce na syna dědí legenda o tom, jak můj pra-pra-pra-pra- a tak dále děd zabil před staletími mocného draka, jenž soužil sousední království a spolu s tou legendou je předáváno tajemství, jak se jednou provždy zbavit draka. Tak mi tedy nebraň udělat něco pro záchranu království spolu s krásnou princeznou."

Starý král na ta slova objal ševce a slíbil, že jsou mu k dispozici celé královské sklady, to znamená... a vypočetl všechny své zásoby. Ale švec si vyžádal jen sedmero beraních kůží, síru, dehet, šídla a dratev, po čemž věrné napodobeniny beranů pohodil nedaleko jeskyně, která byla hlavním stanem strašlivé obludy.

Toho rána nebyl drak příliš hladový, a krom toho měl už brzy dostat kvalitní pokrm v podobě dvanácti krásných panen, ale nebyl schopen zbavit se vrozené lakomosti a rychle berany sežral. Brzy dostal strašlivou žízeň, sáhl po sedmi obrovských pohárech, čímsi je naplnil, přidal trochu ledu, zamíchal, vypil... a žízeň ho přešla. Takový průběh akce nečekal ani král, celé město, a tím méně švec Dratvička. Přivezl dokonce dostatečně velké bečky s vodou, ale drak neměl v úmyslu je využít. Nakonec to švec nevydržel a šel požádat draka o vysvětlení. Drak odpověděl nejvyšší hlavou, zatímco ostatní se otřásaly výsměšným chechtotem.

"Vysvětlení je neobyčejně prosté a přišli byste na něj také, kdybyste studovali Darwina. Je to jenom otázka přirozeného výběru, který lze prokázat jak na myších, tak i dracích. Moji vzdálení příbuzní, draci minulosti, kteří byli tráveni pohozenými berany a praskali poté, co vypili příliš mnoho vody, vymřeli... a jejich místo teď zaujala moje větev dračího rodu, která se díky jakési náhodné mutaci stala odolnou vůči sírou nadívaným beranům a díky tomu přežila. A to mimochodem svědčí o síle vědy! Po pravdě řečeno, teď bych tě měl sníst, ty záludné švíčko... ale takový řemeslník, po lokte uválený v butaprenu, který lepí boty, se mi hnusí. A krom toho, mému žaludku se dobře tráví jenom krásné panny, které přímo nezbytně potřebuji k další existenci. A tak tedy zítra očekávám objednanou dodávku... a teď už nashledanou..."

Načež na znamení toho, že audience skončila, vyvěsil transparent s textem MARTINI S LEDEM UHASÍ KAŽDOU ŽÍZEŇ, protože si přivydělával jako místní agent výrobce. Prodej tohoto nápoje okamžitě stoupl o sto osmatřicet procent.

Starý král zlomený obratem situace se vracel zoufale na hrad a za ním se pomalu vlekl také švec Dratvička. Přemýšlel nad slovy nestvůry. Když dorazili na hrad, řekl monarchovi:

"Králi a pane můj, zklamal jsem v tomto prvním pokusu, protože draci se od té doby, co vznikla naše rodinná legenda, neobyčejně zmodernizovali. Mám ale ještě malou špetku naděje a jestli mi dovolíš, můj vládce, možná se mi podaří zachránit princeznu a jejich jedenáct družek. Chceš-li ovšem, aby se můj plán zdařil, musíš se teď se svou dcerkou rozloučit a zavřít nás s ostatními jedenácti dívkami do samostatné komnaty. Tam je zasvětim do svého plánu, o kterém se nesmí nikdo předčasně dozvědět, neboť v takovém případě bychom za něj všichni mohli zaplatit vlastním životem. Ráno, v hodinu, kterou drak určil jako termín cesty do jeskyně, mi pošli všechny věrné rytíře, které dokážeš svolat a ručím ti za to, že nestvůru porazíme... aniž bychom dávali všanc cenný život našich panen a zachráníme tak království od záhuby."

Král už neměl na vybranou a chytil se té poslední, jak nepatrné a nejisté šance obsažené ve slovech skromného ševče.

Zavřely se tedy dveře komnaty, v níž se švec a dvanáctka panen vybraných drakem měli radit celou noc. Potom začal král diskrétně svolávat rytíře. Když se za svítání vydalo smutné procesí na cestu k jeskyni, švec celý bledý, nevyspalý a s kruhy pod očima svolal věrné rytíře a každého z nich do ucha poučil a pak vedl celou skupinu. Všichni v plné zbroji a s ním v čele vyběhli a řítili se uličkami strachem se třesoucího města.

Starý král ztrácel každým krokem pochodu na popraviště zbytky naděje. Když krásná princezna spolu se svými družkami vstoupila do jeskyně a zevnitř se ozval vzteklý řev draka, král padl na kolena a v zoufalství vztáhl ruce k nebi.

Ale v tu chvíli se ve vchodu jeskyně objevil drak prskající pěnu ze svých sedmi tlam. Sotva se únavou držel na nohou a vyplazil se ven.

"Panebože, byl jsem oklamán," řval vztekle. "Zrada! Kde je ten ubohý Ševčík! Zničím to hanebné město!" Najednou se nejistě otočil ke stěně a opřel se dalším párem tlap.

"Ještě mám chvíli čas a tak se pro svůj lup vypravím sám... když mi ho nechcete dát dobrovolně!" a odvrátil se nešikovně uličkami starého města.

Ale u každého domu, který míjel a do kterého vstrčil své příšerné tlapy, bylo slyšet jenom vzteklé mručení a sípění.

"Takže tady taky, a tady jakbysmet. Já se snad zblázním. Já to už nevydržím!"

Z posledních sil se dovlekl doprostřed náměstí, kde za strašných křečí padl, párkrát udeřil ocasem a v agónii zachřípěl:

"Jaká nemorálnost, ani jednu mi nenechali. Že jsem se vůbec dožil takových časů!"

Potom naposledy udeřil ocasem a chcípl.

Šílená radost ovládla celé město. Tančili mladí i staří, chlapci i dívky, stateční královští rytíři i tlusté trhovkyně. Všichni se bavili v ulicích a jen stydící se švec, celý nejistý, stanul před králem.

"Rozkážeš mne setnout, můj pane?" zeptal se švec a zbledl. "Myslím si ale, že jinak jsem se zachránit nemohl."

"Ano, můj milý chlapče," odpověděl král, "nežijeme ve středověku a já nemám předsudky jako svíčková bába. A když to vezmeme kolem a kolem, že mě takové nejjednodušší řešení také nenapadlo. No co, cha cha, příšera zemřela hlady. A teď ti shodně se svým slibem dávám polovinu království a mou dceru za ženu a hodnotím-li tvé schopnosti stejně tak jako úsilí, které jsi vložil do realizace svého plánu, předpokládám, že budeš dobrým králem a zasloužíš-li si to, dostaneš po mé smrti druhou polovinu království. A kromě toho, časem ji budeš stejně potřebovat, abys dokázal uživit své čím dál početnější potomstvo."

Založil ruce v bok a roztančil se kolem usmívajícího se ševce Dratvičky.

A z toho plyne poučení, moji milí. Když budete muset bojovat s draky, nevěřte už legendám. To, co bylo dobré v minulosti, vám dnes není k ničemu, protože draci se neobyčejně zmodernizovali, ač jsou pořád lakomí, ukrutní a stále hladoví. Vemte si tedy příklad ze šikovného ševče Dratvičky. Dejte se raději do šíření lásky, ne války a nejeden drak na této zemi zemře hlady.

Přeložil Jaroslav Olša, jr.